

Umil pretext

Adrian Păunescu

Ea este și nu știu din ce pricină este,
sudoare cerească o hrănește mereu
ea este și nu știu din ce pricină este
și-atunci cred că pricina stelei sunt eu.

Ca un cal prima oară chemat pentru ham
mă învârt priponit de luminile sale,
mă învârt cu pământul în trândav nărav
și bice mă bat peste tâmplele goale.

Necunoscuta mea bolnavă energie
pârtii deschide spre cețosul țărș,
gândindu-mă la cer mă nasc. Gândindu-mă
la cer, mai am curajul să adorm.

El este aici deasupra;de câte ori se mișcă,
pripoane reci de os aud foșnind în carne
și fug atent pe axe de zgură încleiată-
măduva lui pe mine nu vreau să se răstoarne.

O, pântec presupus al zămislirii mele,
cerule virginal mereu,
lasă-mi închise tâmplele, să pot rămâne
umil pretext al unei stele, eu.